

ἀκριβῶς τὴν νηστείαν, τὴν σιωπὴν καὶ ὅλα τὰ κανονισμένα, μετὰ τὴν εἰδοποίησιν δὲ ταύτην τιμωροῦσι τὸ ἐλάχιστον σφάλμα, κρεμώντες ἀπὸ τὰς χεῖρας τὸν πτώστην εἰς δένδρον καὶ ἀφίνοντες αὐτὸν οὕτως ἐκτεθειμένον ἐν ἐσχάτῃ ἀπελπισίᾳ.

Ἐὰν δὲ διαρκούσης τῆς τιμωρίας ἀποβάλλῃ ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος τὰς δυνάμεις του καὶ δὲν ἠμπορέσῃ νὰ στηριχθῇ, καταπίπτει καὶ κρημνίζομενος ἀπὸ βράχον εἰς βράχον συντρίβεται καὶ ἐκπνέει, χωρὶς οἱ θεαταὶ νὰ τολμῶσι νὰ ἐκφέρωσι τὸ ἐλάχιστον παράπονον· ὁ πατήρ, ὅστις κλαύσει τὸν υἱὸν του οὕτω τιμωρούμενον, ἢ ὁ υἱὸς τὸν πατέρα, ὑποβάλλεται εἰς τὴν αὐτὴν τιμωρίαν.

Κατὰ τὰ μέσα τῆς ὁδοῦ ἀπαντᾶται ἀγρὸς ἐν ᾧ καθίζουσιν οἱ Βόνζοι τοὺς προσκυνητὰς τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένους καὶ τὸ στόμα κεκολλημένον ἐπὶ τῶν γονάτων των, ἐπιβάλλοντες αὐτοῖς νὰ μένωσιν ἐν τοιαύτῃ θέσει ἀκίνητοι ἐπὶ εἴκοσι καὶ τέσσαρας ὥρας, ἐὰν δὲ τις κινηθῇ τυχὸν τιμωρεῖται με βαρεῖς ραβδισμούς· ὁ χρόνος οὗτος τῶν 24 ὥρων εἶναι προσδιωρισμένος διὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς συνειδήσεως καὶ τὴν προετοιμασίαν τῆς ἐξομολογήσεως ὅλων τῶν ἀπὸ τῆς τελευταίας εὐσεβοῦς ἀποδημίας ἀμαρτημάτων.

Μετὰ ταῦτα ἐπαναλαμβάνουσιν οἱ προσκυνηταὶ τὴν ἐπίπονον ὁδοιπορίαν των καὶ φθάνουσιν εἰς κύκλον βουνῶν συνεχομένων σχεδὸν καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ὑψοῦται ἀπτόμοος βράχος, ὑπερέφελος φαινόμενος. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βράχου τούτου, ἐν ᾗ λήγει ἡ εὐσεβὴς ἀποδημία, ὑπάρχει ἐστημένη μηχανή, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξέρχεται μακρὸς μοχλὸς σιδηροῦς, φέρων κρεμαμένην εἰς τὸ ἄκρον του τρυτάνην εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πλάστιγγας τῆς ὁποίας θέτουσι τοὺς προσκυνητὰς, ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, καὶ εἰς τὴν ἐτέραν ἀναλογὸν ἀντίσταθμον, ὠθοῦσιν ἔπειτα τὸν μοχλὸν ἔξω τῆς μηχανῆς καὶ ὁ προσκυνητὴς εὐρίσκεται οὕτω κρεμᾶμενος ἄνωθεν ἀβύσσου, ἐν αὐτῇ δὲ τῇ θέσει διατελὼν ὑποβάλλεται εἰς ἐξομολόγησιν εἰς ἐπήκοον πάντων. Ἐὰν οἱ Βόνζοι παρατηρήσωσιν ὅτι δὲν ἐξηγεῖται καθαρῶς ἢ προσπαθεῖ νὰ παραμορφώσῃ τὰς πράξεις του, ἐπισειοῦσιν ὀλίγον τὴν στάθμην καὶ ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος κρημνίζεται εἰς τὴν ἀβύσσον, τῆς ὁποίας μόνη ἡ ὕψις ἀρκεῖ νὰ ταράξῃ καὶ αὐτὸν τὸν γενναϊότερον.

Μετὰ τὴν φορικτὴν ταύτην δοκιμασίαν ἐδηγοῦσιν οἱ Βόνζοι τοὺς προσκυνητὰς εἰς τὸν ναὸν τοῦ *Σάκα*, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπάρχει χρυσοῦν ἄγαλμα ἐκτάκτων διαστάσεων καὶ ἕλλα πολλὰ ἀνάγλυφα-

τα, ὅπως τῷ προσφέρωσι τὴν λατρείαν των· εἴκοσι καὶ πέντε δὲ ἀκολούθως ἡμέρας σταθμεύοντες ἐπὶ τῶν πέριξ βουνῶν ἀποχαιρετῶσι τοὺς Βόνζους προσφέροντες αὐτοῖς τέσσαρα σκουδα ἕκαστος, καὶ εἰσέρχονται μετ' αὐτῶν εἰς ἄλλον ναὸν, ὅθεν ἐξερχόμενοι πανηγυρίζουσιν εἰς ἐπίδειξιν τῆς χαρᾶς των καὶ ἔπειτα ἐπιστρέφουσιν εἰς τὰς ἰδίας πατρίδας των.

Οἱ Ἰάπωνες πανηγυρίζουσι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δευτέρας Σελήνης ἐορτὴν φοινικὴν μάλλον ἢ θρησκευτικὴν. Ἰππεῖς καλῶς ὠπλισμένοι, ὧν ἕκαστος φέρει ἐπὶ τῶν νώτων του τὸ εἶδωλον τῆς αἰρέσεώς του, μεταβλίνουσιν εἰς εἶδος πλατείας τινος καὶ διαιρούμενοι εἰς ἕλας μάχονται. Ἡ μάχη ἄρχεται διὰ λιθοβολημάτων, κατόπιν διὰ τόξων, λογχῶν καὶ ξιφῶν καὶ τελευτᾷ λυσσώδους. Ἐντεῦθεν δὲ πολλοὶ φονεύονται καὶ πληγώνονται χωρὶς νὰ ἀναμιχθῇ ἡ ἐξουσία οὐδαμῶς.

A. Θ. E.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ο ΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ.

Ὁ μὲν Φάλαρις ἐκεῖνος εἰς τὸ κοῖλον χαλκηλάτου Ταύρου πεπυρακτωμένου ἔκλειε τὰ θύματά του, εἰς τὸν φάρμαγγα δὲ ἦσαν ὄργανα ἐνηρμωμένα, ὥστε οἱ δυσθανατοῦντες εἰς τὸν φλογερὸν πυθμένα ἄντι σνεναγμῶν, προῆγον, καὶ ἀντί βρυγμῶν βασιάνου Μέλη τέρποντα τὰ ὦτα τοῦ ἀνηλεοῦς τυράννου.

Καὶ τῶν ποιητῶν ὁμοίαι εἶναι φεῦ! συχνὰ ἡ τύχη. Θέλγουσι τὰς ἀκοάς μας οἱ ἠδυμελεῖς των ἤχοι· Καὶ ἂν ἄγριον Ταρτάρου πῦρ τὰ ἐγκατὰ των καίη, Ὅμως τὸ ἀρμονικὸν των στόμα μελωδίας πνέει, Καὶ ὁ στεναγμὸς πολλάκις τῆς ἐσχάτης ἀγωνίας εἰς τὰ χεῖλη των ἐν εἶδει θνήσκει θείας ἀρμονίας.

I. ΚΑΡΑΣΟΥΣΤΑΣ.

ΜΗ ΜΕΛΑΓΧΟΛΕΙ.

Τί ἔχεις, νέα τρυφερά, καὶ τόσον συλλογεῖσαι;
Τίς θλίψις τὴν καρδίαν σου κατέχει καὶ λυπεῖσαι;
Μὴ ὁ βροβᾶς ἀνήρπασε τὸν νέον σου μνηστῆρα,
Ἐνῷ ἀκόμη ἐσφιγγες τὴν ποθητὴν του χεῖρα,
Κ' εἰς ξένην γῆν φέρει αὐτὸν, εἰς ξένας χώρας ἄλλας,
Μακρὰν, μακρὰν τῆς φίλης του εἰς πόνοισ καὶ εἰς ζῆλας;
Ἐὖ! δὲν ἀρμόζει τὸ ὠχρὸν εἰς νεαρὰν παρθένον!
Ἐὖ! μὴ κρατῆς τὸ πρόσωπον τόσον ἀπληγισμένον!

Τί ἔχεις, κόρη τρυφερά, καὶ τόσον συλλογεῖσαι;
Τίς πόνοισ τὴν καρδίαν σου κατέχει καὶ λυπεῖσαι;
Μὴ φέρης εἰς τὸ πνεῦμά σου ἡμέρας σου προτέρας,
Ἡμέρας νέου ἔρωτος, εὐδαίμονας ἡμέρας;
Μὴ παρὰ πάλαι εὐθεύουσαι σὺ πρὸ του ἔρωτός σου;

Μὴ τὴν γαλήνην σὺ ποθῆς τοῦ στήθους τῆς μητρός σου; ...

Πότε κοσμεῖ τ' ὠχρῶλευκον τὴν νεαρὰν παρθένον; ...

Μὴ μελαγχρόλει, μὴ κρατῆς τὸ πρόσωπον θλιμμένον!

Τί ἔχεις, κόρη γλυκερά, καὶ τόσον συλλογεῖσαι;

Τίς λογισμὸς τὸ πνεῦμά σου ταράττει καὶ λυπεῖσαι;

Μὴ εἰς αὐτὰ τὰ μάταια ὁ νοῦς σου περιστρέφῃ,

Καὶ πόνοὺς ἢ καρδία σου ἐντὸς τῆς μόνον στέφῃ;

Μὴ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον μας ἐλπίδα σὺ δὲν ἔχῃς;

Καὶ μὲ ἀγγέλους θυμῆς καὶ μὲ ἀγγέλους τρέχῃς;

ᾠ! μὴ κρατῆς τὸ πρόσωπον τόσον ἀπηλπισμένον;

Πότε κοσμεῖ τ' ὠχρῶλευκον τὴν νεαρὰν παρθένον;

Ἡῶς τὰς σκέψεις σου αὐτὰς τοῦ παραδείσου πλάσμα,

ᾠ! λάβε τὴν κιθάραν σου καὶ ψάλε γλυκὸ ᾄσμα,

Ἄδῃ τὰ πρῶτα χρώματα, τὴν πρῶτην καλλονὴν σου,

Καὶ μὴ λυπήσῃς κ' ἔγειρε τώρα τὴν κεφαλὴν σου!

Στολίσου σὺ μὲ στέφανα, μὲ νάρκισσον, μὲ ρόδα,

Καὶ τρέξ' εἰς κήπους εὐχάρια μ' ἀγάλλοντα τὸν πόδα!

Λύπαι καὶ θλίψεις πάντοτε εἰς σέ ἄ; ἦναι ξένοι,

Μὴ μελαγχρόλ' εὐφράνῃτη, καλλιπρεπῆς παρθένε!

ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ι. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥΣ.

Η Κ. ΡΙΣΤΟΡΗ

ΚΑΙ Η ΜΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΛΕΓΟΥΝΕ.

(Συνέχεια ἀπὸ φυλλ. 50 καὶ τέλος.)

ΤΟΙΑΤΗ εἶναι ἡ ὑπὸ τῆς κ. Ριστόρη διδαχθεῖσα Μήδεια ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ χαρακτήρ τῆς Μηδείας εἶναι ἀληθῆς ζηλοτύπου γυναικὸς τύπος. Ἡ μητρικὴ στοργὴ εἶναι ἰσχυρὰ ἐν τῇ ψυχῇ της, ἀλλ' ἡ ζηλοτυπία εἶναι μανία ἣτις κατασκοτίζει τὸ λογικόν, καὶ ἀποπνίγει πᾶν τρυφερὸν αἰσθημα. Ἐπὶ πολὺ ἡ δυστυχὴς αὕτη γυνὴ ταλαντεύεται, καὶ ἡ μεταξὺ στοργῆς καὶ μίσους πάλιν, ἡ γενομένη ἐντὸς τῆς καρδίας της ἐπὶ πολὺ μένει ἀμφιβρεπῆς. Ἀμφότερα τὰ αἰσθήματα ταῦτα νικῶσι καὶ νικῶνται ἀλληλοδιαδόχως, τὸ δὲ δυστυχὲς ἔρμαιον τῶν παθῶν τούτων, ἡ Μήδεια, τρίς ἀποφασίζει νὰ θανατώσῃ τὰ τέκνα της καὶ τρίς ἐγκαταλείπει τὴν ἀπόφασίν της ταύτην. Καὶ ὅμως, καὶ ἄκουσα σχεδὸν, ὡς ὑπὸ σκληρᾶς τιμῆς εἰμαρμένης φέρεται ἀπαισίως εἰς τὸ κακούργημα καθ' ἣν στιγμὴν ἡ ἀπόφασις τοῦ νὰ φύγῃ μετ' αὐτῶν εἶχεν ὑπερικήσει πᾶσαν ἄλλην. Ἡ προδιάθεσις ὑπῆρχε, τὸ ἔγκλημα εἶχε λάβει, κατὰ τινὰ τρόπον, κατοχὴν εἰς τὴν καρδίαν της, ἀλλ' ἡ χεὶρ ἀπεποιεῖτο τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ. Ἡ χεὶρ ὑπήκουσεν ὅτε ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων τῇ κατέδειξεν ἀναγκαῖον τὸν θάνατον τῶν τέκνων της.

Ἡ τραγωδία τοῦ γάλλου ἀκαδημαϊκοῦ Legouvé εἶναι κατὰ πολλὰ ὁμοία τῆς τοῦ Εὐριπίδου. Ὁ νεώτερος ποιητὴς διεσκεύασε τὸ δράμα του ἐπὶ τῇ βάσει ἐκείνου, ἀλλ' ἔδωκεν εἰς αὐτὸ πλεότερον ἐνδιαφέρον, διασκευάσας τὴν ὑπόθεσιν ἐπὶ τὸ δραματικώτερον. Ὁ μεταξὺ Κρέουσας καὶ Μηδείας διάλογος, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκάστη ἐκθέτει τὸν ἔρωτά της καὶ ἀναγνωρίζουσιν ἀλλήλας, ὡς καὶ ἡ σκηνὴ καθ' ἣν ἡ Μήδεια ἀδυνατεῖ νὰ ἐκλέξῃ ποῖον τῶν υἱῶν της νὰ λάβῃ καὶ νὰ φύγῃ, δὲν ὑπάρχουσιν ἐν τῇ Μηδείᾳ τοῦ Εὐριπίδου. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τραγωδίᾳ ἡ Γλαύκη, ἣτις εἶναι ἡ Κρέουσα τοῦ κ. Legouvé, οὐδόλω; παρουσιάζεται εἰς τὴν σκηνὴν, ὁ δὲ θεατὴς οὐδὲν ἄλλο γινώσκει περὶ αὐτῆς ἢ ὅ,τι παρὰ τοῦ ἀγγέλου μαθάνει, τὸν ὀδυνηρὸν δηλαδὴ θάνατον ὃν ὑπέστη αὕτη ἄμα ἐνδυθεῖσα τὸν μαγικὸν τῆς Μηδείας πέπλον. Ἐν τῇ τραγωδίᾳ τοῦ Legouvé ἡ κόρη τοῦ Κρέοντος παρουσιάζεται πολλάκις ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἄθῳα νεανίς καὶ ἐξηγουμένη ἑλληνίς, ἀδυνατεῖ νὰ ἐνοήσῃ τὸ παράφορον πάθος καὶ τὴν ἀγρίαν ζηλοτυπίαν τῆς βαρβάρου Κολχίδος. Αὕτη ἀγαπᾷ μὲν τὸν Ἰάσονα, ἀλλὰ συμπονεῖ καὶ τὴν Μήδειαν, καὶ συνάμα δεικνύει μητρικὴν στοργὴν εἰς τὰ τέκνα τῆς ἀντιζήλου της.

Ἡ ἀντίθεσις τῶν δύο τούτων γυναικείων χαρακτήρων εἶναι τι ὠραῖον καὶ ὑψηλόν εἶναι ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς ἀντιτασσόμενος πρὸς τὴν βαρβαρότητα τῆς Ἀσίας.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ χαρακτήρ τῆς Μηδείας τοῦ Legouvé εἶναι ὁπωσοῦν ἠπιώτερος ἐκείνου τῆς τοῦ Εὐριπίδου. Ἡ Μήδεια τοῦ Legouvé κατὰ τινὰ στιγμὴν ἀποπειρᾶται εἰ δυνατόν νὰ κάμψῃ τὴν ἀντιζήλον αὐτῆς καὶ τῇ παραχωρήσῃ τὸν Ἰάσονα, τοῦτο δὲ μὴ ἐπιτυχοῦσα τρέπεται εἰς τὰς περὶ ἐκδικήσεως ἰδέας της. Ἡ Μήδεια τοῦ Εὐριπίδου οὐδὲν τοιοῦτον ἀποπειρᾶται αὕτη οὐχὶ μόνον ἀποφασίζει νὰ θανατώσῃ καὶ τὴν Κρέουσαν καὶ τὸν πατέρα της, καὶ τὰ ἴδια αὐτῆς τέκνα, ὅπως τιμωρήσῃ τὸν Ἰάσονα, ἀλλὰ φροντίζει, μετὰ προνοίας ἐμφανίσεως βαρβαρὸν κακοῦθειαν, καὶ περὶ τῆς φυγῆς καὶ σωτηρίας της. Τὸ ἔγκλημα τότε ἀποφασίζεται ἐντὸς τῆς ψυχῆς της, ὅτε ἡ γυνὴ αὕτη συνομολογεῖ νέους μετὰ τοῦ Αἰγέως γάμους, καὶ λαμβάνει παρ' αὐτοῦ τὴν ἔνορκον ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ δεχθῇ αὐτὴν ἐν τῷ κράτει του. Ἡ τοῦ Εὐριπίδου Μήδεια ἔχει χαρακτῆρα ἀληθῶς ἀγρίον, καὶ πᾶς τις πείθεται ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη ἀνετράφη ἀληθῶς εἰς τοὺς ἀγρίους τῆς Κολχίδος δρυμούς. Ἡ τοῦ κ. Legouvé